

Sygn. akt **VIII W 585/18**

SKK/60-457/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

27 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SR Joanna Becińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Rybińska

przy udziale oskarżyciela Pierwszego Urzędu Skarbowego w Toruniu Magdaleny Jurczuk

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2018r. **w trybie postępowania wobec nieobecnych**

sprawy:

M. K.

urodz. (...) w R.

córki L., R. zd., W.

oskarżonej o to, że:

wbrew przepisowi art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn., zm.) uporczywie nie wpłacała w terminie, tj., do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek (...) podatku od towarów i usług za miesiące od czerwca do grudnia 2015 r., przez co uszczupliła podatek od towarów i usług w łącznej kwocie 10.591,00 zł

- tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

orzeka:

I. Uznaje oskarżoną M. K. za winną popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, tj. wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierza oskarżonej karę grzywny w wysokości 1.000 (jednego tysiąca) złotych;

II. zasądza ze Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz adw. E. W. kwotę 360 (trzystu sześćdziesięciu) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w toku dochodzenia i przed sądem.

III. zwalnia oskarżoną od ponoszenia opłaty sądowej i wydatków poniesionych w toku postępowania, wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VIII W 585/18

UZASADNIENIE

M. K. prowadziła działalność gospodarczą- K. M. L. Firma Handlowo- Usługowa i z tego tytułu odpowiadała za rozliczenia z budżetem państwa w zakresie należności publicznoprawnych.

Z zawiadomienia o stwierdzeniu naruszenia przepisów prawa podatkowego z dnia 16 lutego 2016r. wynika, że M. K. nie dokonała wpłat z tytułu podatku od towarów i usług za czerwiec 2015r. w kwocie 1.488 złotych, za lipiec 2015r. w kwocie 1.517 złotych, sierpień 2015r. w kwocie 1520 złotych, wrzesień 2015r.. w kwocie 111.493 złote, październik 2015r. w kwocie 1.528 złotych, listopad 2015r. w kwocie 1.522 złote i grudzień 2015r. w kwocie 1.523 złote.

W związku z powyższym do M. K. były wysyłane upomnienia.

(dowód:

Zawiadomienie o naruszeniu przepisów prawa podatkowego k. 2

Upomnienia k. 3-7 akt,

informacja Z CEiIoDG k. 156)

Zadłużenie M. K. względem Urzędu Skarbowego nie uległo zmniejszeniu, do daty wydania wyroku.

(dowód: informacja zaległości wraz z odsetkami k. 179)

M. K. nie była dotychczas karany sędownie.

(dowód: dane o karalności k. 19)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu do dokumenty zgromadzone w toku postępowania przygotowawczego i przed sądem. Sąd nie dysponował wyjaśnieniami oskarżonej albowiem postępowanie toczyło się w trybie postępowania wobec nieobecnych.

Z informacji oskarżyciela wynika, że M. K. nie składała wniosku o rozłożenie zaległości na raty czy też odroczenie terminu płatności podatku.

Fakt, iż oskarżona nie wpłacała w terminie podatku VAT wynikał z dokumentów przedłożonych przez Urząd Skarbowy w szczególności z zawiadomień o stwierdzeniu naruszenia przepisów prawa podatkowego. Z kolei z aktualnej listy zaległości podatnika wynika, że oskarżona nie uregulowała w żadnej części zaległości podatkowej (k. 179)

Okolicznością bezsporną niniejszej sprawie był fakt, że oskarżona nie wpłacała w terminie tj. do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w T. podatku od towarów i usług za okres od czerwca do grudnia 2015r. przez co uszczupliła podatek od towarów i usług w łącznej kwocie 10.591 złotych. Sporne było to, czy oskarżona działała uporczywie.

Z treści art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług wynika, że podatnicy podatku od towarów są obowiązani do obliczania i wpłacania, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego podatku od towarów i usług za okresy miesięczne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy. Wskazane w akcie oskarżenia podatki od towarów i usług nie zostały wpłacone. Tym samym oskarżona wyczerpała znamiona wykroczenia skarbowego określonego w art. 57 § 1 kks. Wykroczenie skarbowe opisane w tym przepisie polega na uporczywym niewpłaceniu w terminie podatku przez podatnika. Uporczywość w niepłaceniu podatku w terminie, to istnienie przez jakiś okres sytuacji, w której zobowiązany do płacenia podatku nie realizuje swojego zobowiązania w terminie, w którym winien był je wykonać, mimo iż miał ku temu możliwości. Jednocześnie należy podkreślić, że nie można uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie. Chodzi bowiem o brak środków

na sam podatek, który reguluje się "od czegoś" (dochód, czynności itd.) w sytuacji, gdy istniały środki finansowe na tę transakcję, czy działalność, która jest podstawą opodatkowania. Zła wola podatnika polega tu na tym, że gromadzi on środki na same czynności podlegające opodatkowaniu, a nie interesuje się potrzebą ich posiadania także na podatek od tych czynności, ani nie podejmuje prób skorzystania z dopuszczalnych ulg przy czasowym braku środków, np. z rozłożenia podatku na raty czy odroczenia jego płatności. Z taką sytuacją mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie. Oskarżona M. K. w ogóle nie interesowała się możliwościami jakie daje prawo w kwestii odroczenia czy rozłożenia podatku na raty. Oskarżona nie dokonywała w ustawowych terminach wpłat na poczet należności podatkowych, pomimo to równolegle kontynuowała prowadzenie działalności gospodarczej, dokonując w jej ramach kolejnych transakcji rodzących obowiązek zapłaty podatku. Skoro oskarżona posiadała określone środki i dysponując nimi wielokrotnie na przestrzeni kolejnych miesięcy decydowała się przeznaczać je na inne cele niż zapłata podatku, wiedząc że oznacza to, że nie zapłaci należnego podatku w ustawowym terminie, sąd przyjął, że miała ona obiektywną możliwość zapłacenia podatków. Fakt, że decyzję o preferowaniu innych wydatków oskarżona podejmowała kilkakrotnie, w kolejnych następujących po sobie okresach na przestrzeni pół roku, świadczy że w pełni świadomie kredytowała prowadzoną przez siebie działalność w istocie cudzymi środkami, jakimi były dla niej kwoty należne Skarbowi Państwa (postanowienie SN z dnia 14 lutego 2001r., (...) 394/98 niepublikowane). Podkreślić należy, że ani razu oskarżona nie skorzystała z możliwości jakie daje prawo w postaci złożenia wniosku o odroczenie terminu płatności podatku czy rozłożenie na raty. Oceny tej nie zmieniają informacje (sprzeczne zresztą), że oskarżona aktualnie choruje czy też boi się kontaktu z Urzędem Skarbowym. Przez pół roku prowadziła działalność a podatku VAT nie płaciła.

Uznając oskarżoną za winną sąd wymierzył jej karę grzywny w wysokości 1000 złotych, uznając iż jest ona adekwatna do zawinienia i okoliczności popełnienia wykroczenia skarbowego.

Jako okoliczność łagodzącą sąd poczytał czas trwania inkryminowanego działania, a jako obciążającą rodzaj należności publicznoprawnej, która nie została wpłacona na rachunek Urzędu Skarbowego. Wszakże VAT jest podatkiem pośrednim, w związku z tym trudno przyjąć aby brak płatności tej należności wynikał ze złej kondycji finansowej firmy. Jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował także dotychczasową niekaralność oskarżonej.

Mając powyższe względy na uwadze sąd doszedł do przekonania, iż kara grzywny w wysokości 1.000 zł będzie karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej, a jednocześnie nie będzie przekraczała stopnia zawinienia. Kara ta winna również pozwolić na realizację związanych z nią celów wychowawczych i prewencyjnych.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono po myśli § 17ust. 1 pkt 1 (180 zł) i § 17 ust. 2 pkt 2 (180 zł) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714)

Orzeczenie w części dotyczącej zwolnienia oskarżonej od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania wydatków oparto o przepis art. 624 § 1 kpk, natomiast w części dotyczącej nie wymierzenia opłaty – o przepis art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Rozstrzygając o kosztach sądowych, Sąd uwzględnił fakt, że nie dysponuje danymi dotyczącymi aktualnej sytuacji materialnej oskarżonej.